

Voor de zegen dankbaar in vast vertrouwen voortgaan

In 1930 heb ik met enkele andere dames gelden bijeengezameld om bij het vijftig jarig jubileum der Vrije Universiteit aan H.H. Directeuren aan te bieden als geschenk, speciaal van de vrouwen.

Wij hadden grote bedragen in het hoofd: minstens f 100.— per persoon. Zo heb ik toen een aantal dames opgewekt hieraan mede te doen. Wij kwamen tot f 8.000.— en hebben dit toen namens de geefsters aan H.H. Directeuren aangeboden. Al hadden wij op een hoger bedrag gerekend, wij waren toch dankbaar dat dit bereikt was.

Ruim een jaar later verscheen in de Standaard een artikel van de heer Idenburg, waarin hij ons gereformeerde volk ernstig opwekte tot liefde voor de Vrije Universiteit en een dringend beroep op ons allen deed om haar in de stijgende financiële zorgen te steunen.

Dit artikel greep mij in het hart en deed bij mij de vraag rijzen of wij vrouwen niet verplicht waren hier de helpende hand te bieden; doch dan (anders dan in 1930) niet de nadruk leggen op grote bedragen, doch op giften van centen.

Zo rijpte het idee van de busjesactie; ik liep daarmee rond en besprak dit ook met een juffrouw, naar de wereld één der armsten, een ondersteunde van mijn man, die destijds diaken was. Ik zocht haar nogal vaak op, mocht haar graag vanwege haar eenvoudige en blijmoedige godsvrucht. Op een der keren dat ik bij haar was, sprak ik dan ook hierover met haar en wat zei zij? „Mevrouw, dat moet U beslist doen en mag ik dan ook een busje?”

Ik was beschaamd; als dat arme schepsel zo spontaan mij aanspoort en zelf wil meedoen, mag ik dan blijven stilzitten?

In overleg met enige andere dames heb ik toen aan H.H. Directeuren mijn bevindingen medegedeeld en hun toestemming gevraagd om een busjesactie op te zetten. Die toestemming werd spoedig verleend, waarna wij met hulp van de heer Faber reeds in de lente van 1932 van wal konden steken.

Dat alles is nu ruim een kwart eeuw geleden.

Wij zijn klein begonnen, doch in het geloof dat hier voor onze vrouwen een taak ligt die God haar op de handen gelegd heeft en dat het wel-

slagen niet van mensen afhangt, maar alleen van Hem, die de harten leidt.

En welk een zegen is daarop gevolgd. Met dank aan God mogen onze vrouwen zien dat het aantal spaarsters gestegen is tot 108.000, de jaarlijkse opbrengst f 300.000,— bereikt heeft.

Inmiddels is de tijd voortgeschreden en dus ook mijn leeftijd; ik ben thans 75 jaar. Sinds geruime tijd liep ik met de gedachte rond, als presidente af te treden; niet dat mijn liefde voor de Vrije Universiteit en de busjesactie er minder op wordt, heus niet; ik heb van meetaf mijn hart in deze arbeid gelegd en ben God dankbaar, dat ik dit werk heb mogen doen.

Doch ik verouder, gevoel dat ik zwakker wordt en de verantwoordelijkheid die men als presidente toch draagt, begint te zwaar te drukken. Vooral nu de zaak — God zij dank — zo groeit, gevoel ik dat ik moet terugtreden en plaats maken voor een jongere.

Ik kan dit te gereder doen, nu er een opvolgster aanwezig is in mevrouw B. Bos-Koning te Den Haag, die (ik kan dit vrijmoedig zeggen, want ik ken haar goed) alleszins daartoe in staat is.

Ik heb dit toen aan het moderamen der organisatie en vervolgens aan de vergadering der provinciale vertegenwoordigsters medegedeeld, waar allen — al wilden zij mij gaarne behouden — toch mijn handelwijze billikten en volkomen accoord gingen met mevrouw Bos als mijn opvolgster.

Deze laatste echter maakte bezwaar en drong er op aan dat ik in elk geval voor de overgang enige tijd formeel als presidente zou aanblijven; voor die drang ben ik toen gezwicht, waarop besloten is dat ik weliswaar voorlopig nog presidente blijf, doch mevrouw Bos uitvoerend-presidente is. Aldus is de aangelegenheid aan Directeuren voorgelegd en zijn deze hiermede accoord gegaan.

Ik treed dus op de achtergrond en mevrouw Bos komt naar voren.

Mijn bede is dat God haar kracht en wijsheid moge geven voor deze taak en dat Hij bij onze vrouwen steeds levendig doe blijven de begeerte om Hem te dienen, ook in deze arbeid.

S. VERDAM-OKMA.